

Comentariul 2: Despre începuturile Partidului Comunist Chinez

Cuvânt înainte

Potrivit lucrării *Explicând caracterele simple și analizând caracterele compuse (Shuowen Jiezi)* scrisă de Xu Shen în anul 147 d. C, caracterul tradițional chinezesc *Dang*, însemnând „partid” sau „bandă”, este compus din două rădăcini care înseamnă „promovare” sau „sprijinire” și respectiv, „întunecat”, sau „negru”. Punând împreună cele două rădăcini, caracterul chinezesc înseamnă „promovarea întunericului”. „Partid” sau „membru de partid” (care poate fi înțeles și ca „bandă” sau „membru al unei bande”) poartă un sens derogatoriu. Confucius spunea: „un aristocrat este mândru, dar nu agresiv, sociabil, dar nu fanatic”. Notele de subsol din „Analecte” (*Lunyu*) explică: „oamenii care se ajută unul pe celălalt pentru a-și ascunde crimele se spune că formează o bandă (partid).” În istoria chineză, clicile politice erau deseori numite *Peng Dang* (intrigi). În cultura tradițională chineză este un sinonim pentru „bandă de ticăloși” și are sensul de asociere în scopuri egoiste.

De ce a apărut, s-a dezvoltat și în cele din urmă a pus stăpânire pe putere Partidul Comunist Chinez (PCC) în China contemporană? PCC a bombardat constant mințile chinezilor cu ideea că istoria a ales PCC, că oamenii au ales PCC, și că „fără PCC nu va exista o Chină nouă”.

Au ales chinezii Partidul Comunist? Sau PCC a fost cel care s-a ridicat ca o bandă și i-a forțat pe chinezi să-l accepte? Răspunsul trebuie găsit în istorie.

De la sfârșitul dinastiei Qing (1644-1911) până la începutul perioadei Republicii (1911-1949), China a trecut prin șocuri îngrozitoare venite din exterior și a făcut mari încercări de reformă internă. Societatea chineză era tulburată îngrozitor. Mulți intelectuali și oameni cu idealuri mărețe doreau să salveze țara și pe oamenii ei. Însă în mijlocul crizelor naționale și al haosului, starea lor de neliniște a crescut, ducând inițial la dezamăgire și apoi la disperare totală. Asemenea celor care recurg la orice doctor atunci când sunt bolnavi, ei au căutat soluții în afara Chinei. Atunci când stilurile englez și francez au eșuat, ei s-au întors către metoda rusească. N-au ezitat să prescrie cel mai extrem remediu pentru boală, sperând la reabilitarea rapidă a Chinei.

Mișcarea din „4 mai” (1919), a reflectat complet această disperare. Unii au pledat pentru anarhie; alții au propus răsturnarea doctrinei lui Confucius, iar alții au sugerat importul de cultură străină. În scurt timp au respins cultura tradițională chineză și s-au opus doctrinei căii de mijloc a lui Confucius. Dorind s-o ia pe scurtătură, au pledat pentru distrugerea tuturor tradițiilor. Pe de o parte membrii lor radicali nu aveau un mod de a fi de folos țării, și pe de altă parte credeau ferm în idealurile lor. Au simțit că lumea este fără speranță și au crezut că sunt singurii care pot găsi abordarea corectă pentru dezvoltarea viitoare a Chinei. Erau setoși de revoluție și violență.

Experiențe diferite conduc la diferite teorii, principii și căi, în diferite grupuri. În cele din urmă un grup de oameni s-a întâlnit cu reprezentanții Partidului Comunist din Uniunea Sovietică. Ideea de „a folosi revoluția violentă pentru a acapara puterea politică”, izvorâtă din teoria marxism-leninism-ului, le-a surâs minților lor nerăbdătoare și s-a conformat dorinței lor de a salva țara și oamenii. Au încheiat imediat o alianță. Au introdus comunismul, un concept complet străin, în China. În total 13 reprezentanți au luat parte la primul Congres al PCC. Mai târziu, unii dintre ei au murit, unii au plecat, iar unii, trădând PCC sau devenind oportuniști, au lucrat pentru ocupația japoneză, trădând China, sau au abandonat PCC și s-au aliat cu Kuomintang-ul (Partidul Naționalist, KMT). În 1949, când PCC a ajuns la putere în China, dintre cei 13 mai rămăseseră doar Mao Zedong și Dong Biwu. Este neclar dacă fondatorii PCC erau conștienți la vremea

respectivă de faptul că „zeitatea” importată din Uniunea Sovietică era de fapt un spectru malefic și că remediul pe care îl căutau pentru a întări națiunea era de fapt o otravă mortală.

Partidul Comunist al Tuturor Rușilor (Bolshevik) (cunoscut mai târziu ca Partidul Comunist al Uniunii Sovietice), care tocmai câștigase revoluția, era obsedat de ambiții pentru China. În 1920 Uniunea Sovietică a fondat Biroul pentru Estul Îndepărtat, o ramură a Celei de-a Treia Internaționale Comuniste (Comintern). Era responsabilă de întemeierea unui Partid Comunist în China și în alte țări. Șeful biroului era Sumiltsky, iar director adjunct era Grigori Voitinsky. Ei au început să pregătească înființarea PCC împreună cu Chen Duxiao și alții. Propunerea pe care aceștia din urmă au făcut-o Biroului pentru Estul Îndepărtat în iunie 1921 - de a stabili o ramură chineză a Comintern-ului - arată că PCC era o ramificație condusă de Comintern. La 23 iulie 1921, cu ajutorul lui Nikolsky și Maring de la Biroul pentru Estul Îndepărtat, PCC a fost oficial format.

Mișcarea comunistă a fost introdusă în China ca un experiment, iar PCC s-a impus deasupra tuturor, cucerind totul în cale, aducând astfel o catastrofă fără de sfârșit Chinei.

I. PCC a crescut prin acumularea constantă de ticăloșie

Nu este ușor să introduci în China - o țară cu o istorie de 5.000 de ani de civilizație - un spectru străin și malefic ca cel al Partidului Comunist, care este total incompatibil cu tradiția chineză. PCC a înșelat populația și intelectualii patrioți care doreau să-și servească țara cu promisiunea „utopiei comuniste”. A denaturat mai mult teoria comunismului, care fusese deja în mod serios distorsionată de Lenin, pentru a asigura o bază teoretică pentru distrugerea tuturor normelor morale și principiilor tradiționale. În plus teoria comunismului, denaturată de PCC, a fost folosită pentru a distruge tot ce contravenea conducerii instaurate de PCC și pentru a elimina toate clasele sociale și pe cei care ar putea să reprezinte o amenințare pentru controlul exercitat de PCC. PCC a preluat distrugerea credinței din timpul Revoluției Industriale și ateismul – într-o formă chiar mai completă, cel comunist. PCC a moștenit de la comunism negarea proprietății private și a importat teoria revoluției violente a lui Lenin. În același timp a moștenit și cultivat mai departe cele mai rele părți ale monarhiei chineze.

Istoria PCC este un proces de acumulare treptată a oricărui gen de ticăloșie, internă sau străină. PCC și-a perfecționat cele nouă caracteristici moștenite, dându-le „trăsături chinezești”: răutate, înșelăciune, incitare, dezlănțuirea drojdiei societății, spionaj, jaf, luptă, eliminare și control. Răspunzând crizelor sale continue, PCC și-a consolidat și întărit mijloacele și a mărit gradul de folosire a acestor caracteristici.

Prima trăsătură moștenită: răutatea – însușirea formei malefice a marxism-leninismului

Marxismul i-a atras inițial pe comuniștii chinezi prin intenția sa de „folosire a revoluției violente pentru a distruge vechiul aparat de stat și pentru a fonda o dictatură a proletariatului”. Aceasta este exact rădăcina răului în marxism și leninism.

Materialismul marxist este construit pe concepte economice înguste: forțe de producție, relații de producție și surplus. În perioada stadiilor de început, când capitalismul era subdezvoltat, Marx a făcut o prezicere obtuză conform căreia capitalismul va muri și proletariatul va învinge. Istoria a dovedit că a greșit. Revoluția violentă marxist-leninistă și dictatura proletariatului promovează puterea politică și dominația proletariatului. *Manifestul comunist* leagă bazele istorice și filozofice ale Partidului Comunist de conflictul și lupta de clasă. Proletariatul s-a rupt de relațiile morale și

sociale tradiționale pentru a câștiga puterea. De la prima lor apariție, doctrinele comunismului se opun tuturor tradițiilor.

Natura umană respinge universal violența. Violența face oamenii nemiloși și tiranici. Astfel, în toate locurile și în toate timpurile, umanitatea a respins în mod fundamental premisele teoriei violenței Partidului Comunist, o teorie care nu are un precedent în nici un alt sistem de gândire trecut, filozofie sau tradiție. Sistemul comunist al terorii a căzut asupra lumii ca din neant.

Ideologia malefică a PCC este clădită pe premiza că oamenii pot cuceri natura și pot transforma lumea. Partidul Comunist i-a atras pe mulți cu idealurile sale de „eliberare a întregii omeniri” și „unitatea lumii”. I-a indus în eroare pe mulți, în special pe cei care erau îngrijorați de condiția umană și voiau să contribuie în societate. Acești oameni au uitat că există un Cer deasupra. Inspirați de conceptul frumos dar nechibzuit de a „clădi paradisul pe Pământ”, ei au disprețuit tradițiile și au privit cu dispreț viețile celorlalți, ceea ce, în consecință, i-a degradat. Au făcut toate acestea pentru a aduce un serviciu demn de laudă PCC și pentru a câștiga onoare.

Partidul Comunist a prezentat fantezia unui „paradis comunist” ca pe un adevăr și a stârnit entuziasmul oamenilor de a lupta pentru el: „Rațiunea vestește noua creație, este o lume mai bună care se naște”¹. Folosind o asemenea idee absolut incredibilă, PCC a separat legăturile dintre umanitate și Cer, și a tăiat firul vital care leagă poporul chinez de strămoșii săi și tradițiile naționale. Incitând oamenii să-și dea viața pentru comunism, PCC și-a întărit abilitatea de a face rău.

A doua trăsătură moștenită: înșelăciunea – maleficul trebuie să înșele pentru a pretinde că este drept

Răul trebuie să mintă. Pentru a se folosi de clasa muncitoare, PCC o flata dându-i titlurile de „cea mai avansată clasă”, „clasa altruistă”, „clasa conducătoare” și „pionierii revoluției proletariului”. Când Partidul Comunist a avut nevoie de țărani, a promis „pământ cultivatorilor”. Mao Zedong i-a măgulit pe țărani spunând „fără țărani săraci nu ar exista nici o revoluție, a le nega rolul înseamnă a nega revoluția”². Când Partidul Comunist a avut nevoie de ajutorul clasei capitaliste, el i-a numit „colegi de drum în revoluția proletariului” și le-a promis „republica democratică”. Când Partidul Comunist a fost aproape exterminat de KMT, a declarat răsunător: „chinezii nu luptă contra chinezilor” și a promis să se supună conducerii KMT. De îndată ce s-a terminat războiul anti-japonez (1937-1945), PCC s-a întors cu toată forța împotriva KMT și l-a răsturnat de la guvernare. În același mod PCC a eliminat clasa capitalistă la scurt timp după ce a luat controlul asupra Chinei, și în cele din urmă a transformat țărani și muncitorii în proletariat cu adevărat sărac.

Noțiunea de front unit este un exemplu tipic al minciunilor pe care le spune PCC. Pentru a câștiga războiul civil împotriva KMT, PCC s-a dezis de tacticile sale obișnuite de a omorî fiecare membru al familiilor proprietarilor de pământ și țăranilor bogați și a adoptat o „politică a unificării temporare” cu dușmanii săi de clasă - proprietari de pământ și fermieri bogați. La 20 iulie 1947 Mao Zedong a anunțat: „cu excepția unor elemente reacționare, ar trebui să adoptăm o atitudine mai relaxată față de clasa proprietarilor de pământ... pentru a reduce elementele ostile”. Dar după ce PCC a câștigat puterea, proprietarii de pământ și fermierii bogați n-au scăpat de genocid.

Este normal ca Partidul Comunist să spună una și să facă alta. Când PCC a avut nevoie de partide democratice, el a îndemnat toate partidele „să năzuiască pentru o coexistență pe termen lung, să

¹ Din imnul comunist – “Internaționala”

² „Raportul despre investigarea Mișcării țăranilor din Hunan” a lui Mao Zedong (martie 1927)

exercite supraveghere mutuală, să fie sincere unul cu celălalt și să împartă onoarea și rușinea”. Cei care n-au fost de acord sau care au refuzat să se conformeze conceptelor, vorbelor, faptelor sau organizării Partidului au fost eliminați. Marx, Lenin și liderii PCC au spus toți că puterea politică a Partidului Comunist nu va fi împărțită cu nici un alt individ sau grup. Chiar de la început comunismul a moștenit clar gena dictaturii. Este despotic și exclusiv. N-a coexistat niciodată cu nici un alt partid politic sau grup într-o manieră sinceră, nici când încerca să obțină puterea, nici după ce a câștigat controlul. Chiar și în timpul așa-numitei perioade „relaxate”, coexistența PCC cu alții a fost cel mult un spectacol regizat.

Istoria ne învață să nu credem în nici o promisiune pe care o face PCC, și să nu credem că vreunul dintre angajamentele sale va fi îndeplinit. A crede cuvintele Partidului Comunist în orice problemă te poate costa viața.

A treia trăsătură moștenită: incitarea – răspândirea cu dibăcie a urii și instigarea la luptă între mase

PCC folosește înșelăciunea pentru a incita la ură. Lupta se bizuie pe ură. Acolo unde ura nu există, ea poate fi creată.

Sistemul patriarhal, de clan, adânc înrădăcinat în regiunile rurale chineze a fost o barieră fundamentală în obținerea puterii politice de către Partidul Comunist. Societatea rurală era inițial armonioasă și relațiile dintre proprietarii de pământ și arendași nu erau în întregime conflictuale. Proprietarii de pământ ofereau țăranilor un mijloc de trai și, ca răspuns, țăranii îi susțineau pe proprietarii de pământ.

Această relație de dependență oarecum mutuală a fost înfățișată distorsionat de PCC drept un antagonism de clasă extrem și drept exploatare de clasă. Armonia a fost preschimbată în ostilitate, ură și luptă. Rezonabilul a fost înfățișat drept nerezonabil, ordinea a fost înfățișată drept haos iar caracterul republican a fost numit despotism. Partidul Comunist a încurajat exproprierea, omorul pentru profit și măcelul proprietarilor de pământ, al fermierilor (țăranilor) bogați, a familiilor lor și al clanurilor lor. Mulți țăranii nu doreau să ia proprietatea altora. Unii au înapoiat peste noapte proprietatea pe care o luaseră de la proprietarii în timpul zilei; dar au fost criticați de echipele de lucru ale PCC din regiunile rurale ca având „o slabă conștiință de clasă”.

Pentru a incita ura de clasă PCC a redus teatrul chinez la un mijloc de propagandă. O binecunoscută poveste a opresiunii de clasă, *Fata cu părul alb*³, inițial se referea la o femeie nemuritoare și nu avea nimic de a face cu conflictele de clasă. Însă sub penița scriitorilor militari, povestea a fost transformată într-o dramă „modernă”, operă și balet, și folosită pentru a incita la ură de clasă. Când Japonia a invadat China în timpul celui de-al doilea război mondial, PCC n-a luptat împotriva trupelor japoneze, ci a calomniat guvernarea KMT cu acuzații de trădare de țară și evitare a luptei. Dar PCC n-a luptat împotriva Japoniei. Chiar în cel mai critic moment de criză națională, PCC a incitat oamenii să se opună guvernării KMT.

Incitarea maselor pentru a începe lupta internă este o șmecherie clasică a PCC. PCC a creat formula 95:5 a repartizării claselor: 95% din populație trebuie să aparțină diferitelor clase care pot fi câștigate de partea sa, în timp ce restul de 5% erau desemnate ca inamici de clasă. Cei 95% erau în siguranță dar „luptau” împotriva celor 5%. De frică, pentru a se proteja, oamenii se străduiau să

³ Legenda populară chineză *Fata cu părul alb* este povestea unei nemuritoare ce trăia într-o peșteră și care avea capacități supranormale de a răsplăti virtutea și de a pedepsi viciul, de a sprijini ceea ce este drept și de a opri răul. Oricum, în drama chineză „modernă” (operă și balet) ea a fost descrisă ca o fată care a fost forțată să fugă într-o peșteră după ce tatăl său a fost bătut până la moarte pentru că a refuzat să o căsătorească cu un proprietar bătrân de pământ. Ea a devenit căruntă din cauza lipsei de hrană. Aceasta a devenit una dintre cele mai cunoscute drame „moderne” din China și a incitat la ură față de proprietarii de pământ

fie incluși în partea de 95%. Din acest motiv în multe cazuri oamenii și-au făcut rău unii altora, adăugând chiar insulte și vătămare. PCC și-a perfecționat această tehnică prin incitare în multe dintre campaniile sale politice.

A patra trăsătură moștenită: dezlănțuirea drojdiei societății – gangsterii și drojdia socială formează crema PCC

Dezlănțuirea drojdiei societății face rău, iar răul trebuie să folosească drojdia societății. Deseori revoluțiile comuniste au folosit răscularea gangsterilor și a drojdiei sociale. „Comuna din Paris” a implicat de fapt omor, incendii premeditate și violență, conduse de drojdia socială. Chiar și Marx a privit cu dispreț „lumpenul proletariat”⁴. În *Manifestul Comunist*, Marx a spus, „Clasa periculoasă, drojdia socială, acea masă pasivă stricată, aruncată de straturile cele mai de jos ale vechii societăți, poate fi uneori pusă în mișcare de o revoluție a proletariatului; oricum, condițiile sale de viață au pregătit-o mai mult pentru rolul de unealtă de mituire a intrigii reacționare”. Pe de altă parte țărani au fost considerați de Marx și Engels ca neaparținând vreunei clase sociale datorită așa-numitei lor fragmentări și ignoranțe.

PCC a dezvoltat mai departe latura întunecată a teoriei lui Marx. Mao Zedong spunea că „drojdia socială și gangsterii au fost întotdeauna marginalizați de societate, dar ei sunt de fapt cei mai bravi, cei mai conștiințioși și cei mai fermi în revoluție în zonele rurale”⁵. Lumpen proletariatul a mărit natura violentă a PCC și a creat puterea politică la începutul Partidului Comunist, în zonele rurale. Cuvântul „revoluție” în chineză înseamnă ad litteram „a lua vieți”, ceea ce sună înfiorător și dezastruos pentru toți oamenii buni. Însă Partidul a reușit cumva să atașeze un sens pozitiv cuvântului „revoluție”. În mod similar, într-o discuție asupra termenului „lumpen-proletariat” în timpul Revoluției Culturale, PCC a simțit că „lumpen” (drojdier) nu suna bine, așa că l-a înlocuit cu „proletariat”, simplu.

Un alt comportament al drojdiei societății este acela de a face pe ticălosul. Când sunt criticați pentru că sunt dictatori, oficialii Partidului își dezvăluie tendința de intimidare și afirmă fără rușine ceva de genul „aveți dreptate, este exact ceea ce facem. Experiența chineză acumulată de-a lungul ultimelor decenii cere exercitarea acestei puteri a dictaturii democratice. Noi o numim ‘autocrația democratică a poporului’”.

A cincea trăsătură moștenită: spionajul – infiltrează-te, seamănă vrajba, dezbină și înlocuiește.

Pe lângă înșelăciune, incitare la violență și folosirea drojdiei societății, este folosită de asemenea tehnica spionajului și a disensiunii. PCC se pricepe la infiltrare. Cu decenii în urmă, primii trei agenți secreți remarcabili ai PCC, Qian Zhuangfei, Li Kenong și Hu Beifeng, lucrau de fapt pentru Chen Geng, directorul Ramurii II a Secțiunii de Spionaj a Comitetului Central al PCC. Lucrând ca secretar confidențial și subordonat de încredere a lui Xu Enzeng, directorul Biroului de Investigație al KMT, Qian Zhuangfei îi trimitea informații secrete despre primul și al doilea plan strategic al KMT de încercuire a trupelor PCC în provincia Jiangxi lui Li Kenong (prin poșta interioară a Departamentului de Organizare al Comitetului central al KMT). Acesta le trimitea mai departe lui Zhou Enlai⁶. În aprilie 1930 în regiunea de nord-est a Chinei a fost înființată o

⁴ Proletariatul lumpen tradus aproximativ ca muncitorii de mahala. Acest termen identifică clasa proscrisă, elementele degenerate sau subterane care formează o parte a populației centrelor industriale. Ea include cerșetori, prostituate, gangsteri, escroci, șarlatani, mici infractori, vagabonzi, șomeri pe termen lung sau care nu pot fi angajați, oameni ajunși șomeri ca urmare a detvoltării industriei și tot felul de elemente de clasă, degradate și degenerate. Termenul a fost fabricat de Marx în lucrarea *Luptele de clasă în Franța*, 1848-1850

⁵ Din „Raportul despre investigarea Mișcării țăranilor din Hunan” a lui Mao Zedong (martie 1927)

⁶ Zhou Enlai (5 martie 1898 – 8 ianuarie 1976), a fost al doilea ca importanță după Mao Zedong. A avut rol de conducere în PCC și prim ministru al Republicii Populare Chineze din 1949 până la moartea sa

organizație specială de agenți dubli, fondată de Ramura de Investigație Centrală a KMT. La suprafață ea aparținea KMT și era condusă de Qian Zhuangfei, dar din spatele scenei era controlată de PCC și condusă de Chen Geng.

Li Kenong s-a alăturat și Comandamentului Armatei KMT pe post de criptograf. Li a fost cel care a decodat mesajele urgente având legătură cu arestul și revolta lui Gu Shunzhang⁷, un director al Biroului de Securitate al PCC. Qian Zhuangfei a trimis imediat mesajul decodat la Zhou Enlai, evitând astfel prinderea întregii rețele de spioni.

Yang Dengying era un reprezentant special al Biroului de Investigație Centrală al KMT din Shanghai și era pro-comunist. PCC i-a ordonat să-i aresteze și să-i execute pe membrii de Partid considerați nesiguri. Un cadru PCC în vârstă, din provincia Henan, jignise pe vremuri un cadru de Partid; proprii săi oameni au tras sforile pentru a-l băga în închisoarea KMT câțiva ani.

În timpul războiului de eliberare⁸ PCC a reușit să implanteze un agent secret căruia Chiang Kaishek⁹ i-a acordat mare încredere. Liu Pei, general locotenent și ministru adjunct al Ministerului Apărării avea sarcina de a coordona armata KMT. Liu era de fapt un agent secret al PCC. Înainte ca armata KMT să afle următoarea sarcină, planul ajungea deja la Yan'an, la comandamentul PCC. Partidul Comunist putea astfel să-și planifice apărarea. Xiong Xianghui, secretar și subordonat de încredere a lui Hu Zongnan¹⁰, i-a dezvăluit planul lui Hu de invazie în Yan'an lui Zhou Enlai. Când Hu Zongnan și forțele sale au ajuns la Yan'an, locul era deja părăsit. Zhou Enlai a spus la un moment dat: „președintele Mao cunoștea ordinele militare date de Chiang Kaishek înainte ca ele să ajungă la comandantul armatei lui Chiang”

A șasea trăsătură moștenită: jaful – prădarea prin înșelăciune și violența devin „noua ordine”

Tot ce posedă PCC a fost obținut prin jaf. Când a strâns Armata Roșie Chineză pentru a-și consolida dominația prin forță militară, aveau nevoie de bani pentru arme și muniție, mâncare și haine. PCC a strâns fonduri prin suprimarea despoților locali și jefuind bănci, purtându-se ca bandiții. Într-o misiune condusă de Li Xiannian¹¹, unul dintre liderii seniori ai PCC, Armata Roșie Chineză a răpit oameni din cele mai bogate familii din reședințele comitatelor din zona de vest a provinciei Hubei. N-au răpit doar o singură persoană, ci câte una din fiecare familie bogată a unui clan. Cei răpiti au fost ținuți în viață pentru a fi răscumpărați de familie, care trebuia să sprijine în permanență armata cu bani. Dacă Armata Roșie Chineză nu era mulțumită, sau dacă familiile celor răpiți nu erau complet secătuite de resurse, ostaticii nu erau trimiși acasă, deși mulți dintre ei erau la ultima suflare. Unii au fost terorizați sau torturați atât de rău încât au murit ostatici.

Prin „suprimarea despoților locali și confiscarea pământurilor lor” PCC a extins înșelăciunile și violența jafului său asupra întregii societăți, înlocuind tradiția cu „noua ordine”. Partidul Comunist a comis tot felul de fapte rele, mari și mici, nefăcând nici un pic de bine. Oferea mici favoruri oricui pentru a incita la denunț. Ca urmare, compasiunea și virtutea au dispărut complet și

⁷ Gu Shunzhang a fost inițial unul dintre conducătorii sistemului de agenți secreți ai PCC. În 1931 a fost arestat de KMT și a colaborat cu ei în descoperirea multor agenți secreți ai PCC. Toți cei opt membri ai familiei lui Gu au fost mai târziu strangulați și îngropați în Concesiunea Franceză din Shanghai. A se vedea, pentru mai multe informații în legătură cu aceasta – „Istoria de asasinat a PCC” (<http://english.epochtimes.com/news/4-7-14/22421.html>)

⁸ Războiul dintre PCC și KMT în iunie 1946. Războiul este marcat de trei campanii: Liaoxi-Shenyang, Huai-Hai și Beiping-Tianjin, după care PCC a luat puterea de la KMT, formând Republica Populară Chineză la 1 octombrie 1949

⁹ Chiang Kaishek a fost conducătorul KMT-ului și apoi exilat, devenind conducătorul Taiwanului

¹⁰ Hu Zongnan (1896-1962), originar din districtul Xiaofeng (acum parte a districtului Anji), provincia Zhejiang. A fost pe rând vice comandant, comandant asociat și șef al statului major al Comandamentului Armatei de Sud-Vest și Administrativ

¹¹ Li Xiannian (1909-1992), unul dintre liderii seniori ai PCC. A fost președintele Chinei în 1983. A jucat un rol important în reabilitarea lui Deng Xiaoping în octombrie 1976, la sfârșitul Revoluției Culturale

au fost înlocuite cu conflicte și crime. „Utopia comunistă” este de fapt un eufemism pentru jaf violent.

A șaptea trăsătură moștenită: lupta - distrugerea sistemului național, rangurilor și ordinii tradiționale

Înșelăciunea, incitarea, dezlănțuirea drojdiei sociale și spionajul au fost făcute pentru jaf și luptă. Filozofia comunistă promovează lupta. Revoluția comunistă n-a fost deloc o bătaie, distrugere și hoție dezorganizată. Mao Zedong a spus: „țintele principale ale atacului țăranilor sunt despoții locali, mica nobilime rea și proprietarii de pământ nelegiuți, dar în trecere, ei au atacat și tot felul de alte idei patriarhale și instituții, oficiali corupți din orașe, practici rele și obiceiuri din zonele rurale”¹². Mao Zedong a dat clar dispoziții pentru distrugerea întregului sistem tradițional și a obiceiurilor din zonele rurale.

Lupta comunistă include forța armată și lupta armată. „O revoluție nu este o petrecere la un dineu, sau scrierea unui eseu, sau pictarea unui tablou, sau coaserea unei broderii; ea nu poate fi atât rafinată, tihnită și blândă, atât de temperată, bună, civilizată, calmă și generoasă. Revoluția este o răscoală, un act de violență prin care o clasă o răstoarnă pe alta”¹³. Lupta este folosită de PCC când încearcă să pună mâna pe putere. Câteva decenii mai târziu, PCC a folosit aceeași caracteristică a luptei pentru a „educa” următoarea generație în timpul Marii Revoluții Culturale.

A opta trăsătură moștenită: eliminarea – fondarea unei ideologii complete a genocidului

Comunismul a făcut multe lucruri cu o cruzime absolută. PCC a promis intelectualilor „raiul pe Pământ”. Mai târziu, i-a etichetat ca fiind „de dreapta” și i-a încadrat în categoria infamă, a noua¹⁴, a oamenilor persecutați, împreună cu proprietarii de pământ și spionii. I-a lipsit pe proprietarii de pământ și capitaliști de proprietăți, a exterminat clasa proprietarilor de pământ și țăranilor bogați, a distrus ierarhia și ordinea în zona rurală, a luat autoritatea personalităților locale, a răpit și stors mită de la cei bogați, a spălat creierul prizonierilor de război, i-a „reformat” pe industriași și capitaliști, s-a infiltrat în KMT și l-a dezintegrat, s-a despărțit de Internaționala Comunistă și a trădat-o, a eliminat toți dizidenții prin campanii politice repetate după ce a venit la putere în 1949, și și-a amenințat proprii membrii cu constrângerea. Tot ceea ce a făcut n-a lăsat nici o libertate.

Faptele menționate mai sus sunt toate bazate pe teoria de genocid a PCC. Fiecare campanie politică din trecut a fost o campanie de teroare cu intenții de genocid. PCC a început să-și clădească ideologia de sprijinire a genocidului în faza de început - ca amestec al teoriilor sale asupra claselor, revoluției, luptei, violenței, dictaturii, mișcărilor și partidelor politice. Ea cuprinde toate experiențele pe care le-a însușit și acumulat în diversele sale acțiuni de genocid.

Esența genocidului condus de PCC este exterminarea conștiinței și a gândirii independente. Un „regat al terorii” servește intereselor fundamentale ale PCC. PCC nu numai că te va elimina dacă ești împotriva sa, dar s-ar putea să te distrugă chiar dacă ești alături de el. Va elimina pe oricine consideră că ar trebui eliminat. În consecință, toată lumea trăiește în umbra terorii și oricui îi este frică de PCC.

¹² Din „Raportul despre investigarea Mișcării țăranilor din Hunan” a lui Mao Zedong (martie 1927)

¹³ Din „Raportul despre investigarea Mișcării țăranilor din Hunan” a lui Mao Zedong (martie 1927)

¹⁴ Când PCC a început reforma agrară, a împărțit oamenii în clase. Printre clasele inamice, intelectualii urmează după proprietarii de pământ, reacționari, spioni etc. și au fost poziționați la numărul 9

A noua trăsătură moștenită: controlul - folosirea naturii Partidului pentru a controla întregul Partid și în final a întregii societăți

Toate caracteristicile moștenite au un singur scop: controlul populației prin folosirea terorii. Prin acțiunile sale malefice, PCC a dovedit că este dușmanul natural al tuturor forțelor sociale. De la nașterea sa PCC s-a zbatut dintr-o criză în alta - criza existenței fiind cea mai critică. PCC trăiește într-o stare perpetuă de frică de moarte. Singurul său scop a fost menținerea propriei existențe și puterea – este cel mai înalt interes al său. Pentru a-și suplimenta puterea aflată în declin, PCC a trebuit să aplice în mod regulat măsuri chiar mai rele. Interesul Partidului nu este interesul vreunui membru al Partidului, și nici o mulțime de interese individuale. Este mai degrabă interesul Partidului ca entitate colectivă, care nu ține cont de nici un sens al individului.

Natura Partidului a fost cea mai vicioasă caracteristică a acestui spectru malefic. Natura Partidului copleșește natura umană atât de total încât chinezii și-au pierdut omenia. De exemplu, Zhou Enlai și Sun Bingwen erau pe vremuri colegi. După ce Sun Bingwen a murit, Zhou Enlai i-a adoptat fiica, pe Sun Weishi. Sun Weishi a fost pedepsită în timpul Revoluției Culturale. Ea a murit mai târziu în captivitate din cauza unui cui lung care i-a fost bătut în cap. Mandatul său de arestare a fost semnat de tatăl său vitreg, Zhou Enlai.

Unul dintre liderii de început ai PCC a fost Ren Bishi, însărcinat cu vânzările de opium în timpul războiului anti-japonez. În acea perioadă opiumul era simbolul invaziei străine, pentru că englezii importaseră opium în China pentru a secătui economia chineză și pentru a-i face pe chinezi dependenți. În ciuda sentimentului național puternic împotriva opiumului, Ren a îndrăznit să planteze opium pe o zonă întinsă datorită „simțului său pentru natura de Partid”, riscând condamnarea universală. Datorită naturii sensibile și ilegale a afacerilor cu opium, PCC făcea comerț ilicit de opium cu țările vecine și folosea venitul obținut pentru a se întreține. La centenarul de la nașterea lui Ren, unul dintre liderii chinezi ai noii generații a laudat aptitudinea lui Ren pentru Partid, simțul naturii sale de Partid, afirmând că „Ren a avut un caracter superior și a fost un membru de Partid exemplar. A avut o credință fermă în comunism și o loialitate nelimitată pentru cauza Partidului”.

Un exemplu de aptitudine bună pentru Partid este Zhang Side. Partidul a declarat că acesta a fost omorât de prăbușirea neașteptată a unui cuptor pentru ardere, dar se știe că el a murit în timp ce prăjea opium. Era o persoană tăcută, servind la Divizia Centrală de Pază și n-a cerut niciodată o promovare; s-a spus: „viața sa cântărește mai mult decât Muntele Taishan”¹⁵.

Un alt model al naturii Partidului, Lei Feng, era binecunoscut ca „șurubul care nu ruginește niciodată, funcționând în mașina revoluționară.” Pentru o lungă perioadă de timp, amândoi, Lei și Zhang au fost folosiți pentru a îndemna chinezii să fie loiali Partidului. Mao Zedong a spus „puterea exemplului este fără margini”. Mulți eroi ai Partidului au fost folosiți pentru a modela „voința de fier și principiul spiritului Partidului”.

După ce a câștigat puterea, PCC s-a lansat într-o campanie agresivă de control al minții pentru a modela multe alte „unelte” și „șuruburi” pentru generațiile următoare. Partidul a format un set de „gânduri potrivite” și un șir de comportamente standard. Aceste protocoale erau folosite inițial în

¹⁵ Dintr-un poem al lui Sima Qian (aproximativ 145-135 î.C. până la aproximativ 87 î.C.), istoric și cărturar al dinastiei Han de vest. Faimosul său poem spune:

„Fiecare trebuie să moară,
unii mor mai solemn decât Muntele Taishan,
alții mai ușor decât o pană.”

interiorul Partidului, dar au fost rapid extinse întregului public. Aparent folositoare națiunii, aceste gânduri și acțiuni au lucrat pentru a spăla creierul oamenilor în scopul supunerii față de mecanismul malefic al PCC.

II. Fundația dezonorantă a PCC

PCC susține că are o istorie stralucită, și că a câștigat victorie după victorie. Aceasta este mai mult o încercare de a se împoțona și de a-și glorifica imaginea în ochii publicului. De fapt PCC nu are cu ce să se mândrească. Și-a putut impune și menține puterea doar prin folosirea celor nouă trăsături rele moștenite.

Fondarea PCC - ridicarea din sânul Uniunii Sovietice

„Cu primul bubuit de tun din timpul Revoluției din Octombrie, ne-a fost adus marxismul și leninismul”. Așa s-a descris Partidul în fața oamenilor. Însă când a fost fondat la început, Partidul era doar ramura asiatică a Uniunii Sovietice. De la început a fost un Partid de trădători.

În timpul perioadei de început a Partidului nu aveau nici bani, nici ideologie, nici experiență. Nu aveau o bază de pe urma căreia să se susțină. PCC s-a unit cu Comintern-ul pentru a-și uni destinul cu revoluția violentă existentă. Revoluția violentă a PCC era doar o urmașă a revoluției lui Marx și Lenin. Comintern-ul era comandamentul general pentru însușirea puterii politice în întreaga lume, iar PCC era doar o ramură estică a Comunismului Sovietic, ce pune în aplicare imperialismul Armatei Roșii rusești. PCC a beneficiat de experiența Partidului Comunist al Uniunii Sovietice în preluarea violentă a puterii politice și dictatură a proletariatului și a urmat instrucțiunile Partidului Sovietic în liniile sale: politică, intelectuală și de organizare. PCC a copiat mijloacele secrete și subterane prin care putea supraviețui ca organizație externă și ilegală, adoptând măsuri extreme de supraveghere și control. Uniunea Sovietică a fost temelia și patronul PCC.

Constituția PCC, aprobată la Primul Congres al PCC, a fost formulată de Comintern, și era bazată pe marxism-leninism și teoriile luptei de clasă, pe dictatura proletariatului și organizarea Partidului. Constituția Partidului Sovietic i-a asigurat bazele fundamentale. Sufletul PCC este alcătuit din ideologia importată de la Uniunea Sovietică. Chen Duxiu, unul dintre cei mai importanți oficiali ai PCC, a avut opinii diferite față de Maring, reprezentantul Comintern-ului. Maring i-a scris o notă lui Chen spunându-i că dacă este un membru adevărat al Partidului Comunist, trebuie să urmeze ordinele Comintern-ului. Deși Chen Duxiu era unul dintre părinții fondatori ai PCC, nu putea face altceva decât să asculte și să urmeze ordinele. Într-adevăr, el și Partidul său erau doar subordonații Uniunii Sovietice.

În timpul celui de-al Treilea Congres al PCC, în 1923, Chen Duxiu a admis în mod public că Partidul a fost fondat aproape în întregime din contribuțiile Comintern-ului Sovietic. Într-un singur an, Comintern-ul a contribuit cu peste 200.000 de yuani la PCC, cu rezultate nesatisfăcătoare. Comintern-ul a acuzat PCC că nu este destul de sărguincios în eforturile sale.

Potrivit statisticilor incomplete care se pot găsi în documentele publice ale Partidului, PCC a primit 16.655 yuani din octombrie 1921 până în iunie 1922. În 1924 a primit 1.500 USD și 31.927,17 yuani, iar în 1927 a primit 187.674 yuani. Contribuția lunară a Comintern-ului era în medie de aproape 20.000 de yuani. Tacticile folosite azi în mod curent de PCC (precum traficul de influență, afacerile necurate, oferirea de mită și folosirea de amenințări) erau folosite încă de pe atunci. Comintern-ul a acuzat PCC că cere mereu fonduri.

„Ei profită de diferitele surse de finanțare (Biroul Internațional de Comunicații, reprezentanți ai Comintern-ului, organizații militare, etc.) pentru a-și obține fondurile, pentru că o organizație nu știe că cealaltă a dispersat deja fondurile...nostim este nu numai că ei înțeleg psihologia tovarășilor noștri sovietici; mai important este că ei știu să-i trateze diferit pe tovarășii responsabili de distribuirea fondurilor. De îndată ce știu că nu vor fi capabili să le obțină prin mijloace normale, amână întâlnirile. În final, folosesc cele mai crunte metode de șantaj, de exemplu răspândesc zvonuri cum că unii oficiali independenți au conflicte cu sovieticii și că banii sunt dați șefilor militari și nu PCC”¹⁶.

Prima alianță KMT și PCC – un parazit se infiltrează la mijloc și sabotează expediția nordică¹⁷

PCC le-a spus tot timpul oamenilor săi că Chiang Kaishek a trădat mișcarea de Revoluție Națională¹⁸, forțând PCC să se ridice într-o revoltă armată.

În realitate, PCC este un parazit și un spectru posesiv. A cooperat cu KMT în prima alianță KMT-PCC de dragul extinderii influenței sale, profitând de pe urma revoluției naționale. Mai mult, PCC a dorit să lanseze revoluția sprijinită de sovietici și să pună mâna pe putere, iar dorința sa pentru putere a distrus și trădat de fapt mișcarea Revoluției Naționale.

La cel de-al doilea Congres Național al PCC din iulie 1922, cei care se opuneau alianței cu KMT au dominat congresul, pentru că membrii Partidului erau nerăbdători să pună mâna pe putere. Totuși, Comintern-ul a interzis prin veto rezoluția ridicată în congres și a ordonat PCC să se alieze cu KMT.

În timpul primei alianțe KMT-PCC, PCC a ținut cel de-al patrulea Congres Național în Shanghai în ianuarie 1925 și a ridicat problema conducerii în China înainte ca Sun Yat-sen¹⁹ să moară la 12 martie 1925. Dacă n-ar fi murit, ținta urmărită de PCC în căutarea puterii ar fi fost Sun-Yatsen și nu Chian Kaishek.

Cu sprijinul Uniunii Sovietice, PCC a apucat turbat puterea politică în interiorul KMT în timpul alianței PCC-KMT. Tang Pingshan (1886-1956, unul dintre liderii timpurii ai PCC în provincia Guangdong) a devenit ministrul Departamentului Personalului Central al KMT. Lui Feng Jupō (1899-1954, unul dintre liderii timpurii ai PCC în provincia Guangdong), secretar al Ministerului Muncii i s-a acordat putere deplină să administreze toate problemele legate de muncă. Lin Zuhan (sau Lin Boqu, 1886-1960, unul dintre liderii de început ai PCC) era ministrul Afacerilor Rurale în timp ce Peng Pai (1896-1929, unul dintre liderii PCC) era secretarul acestui minister. Mao Zedong a acționat ca ministru al propagandei în Ministerul de Propagandă al KMT. Școlile militare și conducerea armatei au fost întotdeauna punctul focal al PCC: Zhou Enlai a deținut poziția de director al Departamentului de Politică al Academiei Militare Huangpu (Whampoa) și Zhang Shenfu (sau Zhang Songnian, 1893-1986, unul dintre fondatorii PCC, cel care l-a adus pe Zhou Enlai în PCC) a fost directorul său asociat. Zhou Enlai a fost și conducătorul Secției Judecătorilor și a plantat în diverse locuri consilieri militari ruși. Mulți comuniști au deținut poziții

¹⁶ Yang Kuisong: „O centralizare a sprijinului financiar pe care Moscova l-a furnizat Partidului Comunist Chinez din anii 1920 până în anii 1940 (1),” Nr. 27, ediția web a *Secolul 21* (30 iunie 2004). Website:

<http://www.cuhk.edu.hk/ics/21c/supplem/essay/040313a.htm> (în chineză). Autorul Yang Kuisong a fost membru al consiliului de cercetare a istoriei contemporane la Academia Chineză de Științe Sociale. În prezent este profesor la Departamentul de Istorie din cadrul Universității din Beijing și suplinitor la Universitatea Normală a Chinei Estice

¹⁷ Expediția Nordică a fost o campanie militară condusă de Chiang Kaishek în 1927 intenționând să unifice China sub conducerea KMT și să pună capăt conducerii bandelor militare locale. Campania a reușit în mare măsură să atingă aceste obiective. În timpul Expediției Nordice, PCC a avut o alianță cu KMT

¹⁸ Mișcarea revoluționară în timpul alianței PCC-KMT marcată de expediția nordică

¹⁹ Sun Yat-sen (1866-1925), fondatorul Chinei moderne

de instructori politici și de autoritate în școli militare ale KMT. De asemenea, membrii PCC și-au făcut serviciul militar ca reprezentanți ai KMT la diferite niveluri ale Armatei Naționale Revoluționare²⁰. De asemenea ajunsese stabilit că fără semnătura unui reprezentant al Partidului, nici un ordin nu putea fi efectiv. Ca rezultat al acestui atașament parazit față de mișcarea Revoluției Naționale, numărul membrilor PCC a crescut drastic de la mai puțin de 1.000 în 1925 la 30.000 în 1928.

Expediția Nordică a început în februarie 1926. Din octombrie 1926 până în martie 1927, PCC a pus în mișcare trei răscoale armate în Shanghai. Mai târziu a atacat comandamentul militar al Expediției Nordice, dar a eșuat. Pichetele pentru greva generală în provincia Guangdong se angajau în conflicte violente cu poliția în fiecare zi. Asemenea răscoale au determinat KMT să se descotorosească de PCC la 12 aprilie în 1927²¹.

În august 1927, membrii PCC din interiorul Armatei Revoluționare a KMT au inițiat Răscoala din Nanchang care a fost reprimată rapid. În septembrie, PCC a inițiat Răscoala Secerișului de Toamnă pentru a ataca Changsha, dar atacul a fost iarăși reprimat. PCC începuse să creeze o rețea de control în armată, cu ajutorul căreia „ramurile Partidului erau stabilite la nivel de companie” și s-a retras în zona muntelui Jinggangshan, în provincia Jiangxi²², stabilindu-și conducerea peste zona rurală de acolo.

Răscoala țăranilor din Hunan – incitarea drojdiei societății la revoltă

În timpul Expediției Nordice, când Armata Națională Revoluționară se lupta cu comandanții de guerilă, PCC instiga la răscoale în zonele rurale în încercarea de a captura puterea.

Răscoala țăranilor din Hunan din 1927 a fost o revoltă a golănimii, a drojdiei societății, așa cum a fost și prima revoltă comunistă - binecunoscuta „Comună din Paris”, din 1871. Francezii și străinii aflați în acel moment în Paris au putut vedea că această „Comună din Paris” a fost un grup de bandiți nomazi care distrugeau fără nici un țel. Trăiau în clădiri splendide și palate, luau mese extravagante și se gândeau doar cum să se bucure de fericirea ce dăduse peste ei, fără să aibă nici un plan de viitor. În timpul răscoalei au cenzurat presa. L-au luat ostatic și apoi l-au împușcat pe Arhiepiscopul Parisului, Georges Darboy, care îi ținea predici Regelui. Pentru distracția personală au ucis cu cruzime 64 de preoți, au incendiat palate, au distrus birourile guvernului, reședințele private, monumente și inscripții. Bogăția și frumusețea capitalei franceze erau cunoscute în Europa. Cu toate acestea, în timpul „Comunei din Paris” clădirile au ars din temelie, iar oamenii ajunseseră schelete. Asemenea atrocități și cruzime au fost rar văzute în istorie.

Așa cum admitea Mao Zedong: „Este adevărat că țăranii sunt oarecum dezordonați în zona rurală. Fiind superiori ca autoritate, asocierea țăranilor nu le-a permis moșierilor să vorbescă sau să le spulbere prestigiul. Aceasta a echivalat cu doborârea moșierilor la pământ și menținerea lor la pământ. Țăranii au amenințat ‘Vă vom pune în celălalt registru [registruul reacționarilor]’!. Ei i-au amendat pe despoții locali și nobilimea ticăloasă, le-au cerut contribuții și le-au făcut bucați palanchinele. Oamenii trăiau în casele despoților locali și nobilimii ticăloase, care era împotriva asocierii țărănești; le-au tăiat porcii și le-au consumat grânele. Au lenevit pentru un minut sau două în paturile încrustate cu fildeș ale tinerelor fete din gospodăriile despoților locali și nobilimii ticăloase. La cea mai mică provocare arestat, încoronau arestatul cu căciuli înalte de hârtie și îl

²⁰ Armata Revoluționară Națională controlată de KMT a fost armata națională a Republicii Chinei. În timpul alianței PCC-KMT, ea a inclus membrii PCC care s-au alăturat alianței

²¹ La 12 aprilie 1927, KMT condus de către Chiang Kaishek a inițiat o operațiune militară împotriva PCC în Shanghai și alte câteva orașe. 5.000 – 6.000 de membrii PCC au fost capturați și mulți dintre ei au fost omorâți în Shanghai între 12 aprilie și sfârșitul lui 1927

²² Zona muntelui Jinggangshan este considerată prima bază rurală revoluționară a PCC și este numită „leagănul Armatei Roșii Chineze”

purtau prin sat, spunând: ‘Voi moșieri murdari, acum știți cine suntem!’ Făcând tot ceea ce le plăcea și întorcând totul cu josul în sus, ei au creat un fel de teroare în zona rurală”²³.

Dar Mao Zedong a dat unor astfel de acțiuni „dezordonate” aprobare deplină, spunând: „Vorbind deschis, crearea terorii este necesară pentru o vreme în fiecare zonă rurală, altfel n-am putea suprima activitățile contra-revoluționarilor la țară și n-am putea răsturna autoritatea nobilimii. Unele limite trebuie depășite pentru a corecta un rău, altfel răul nu poate fi corectat...Multe fapte ale lor din perioada acțiunii revoluționare, care au fost văzute ca excesive, erau de fapt lucruri concrete pe care le cerea revoluția”²⁴.

Revoluția comunistă a creat un sistem de teroare.

Operațiunea „anti-japoneză” de la granița de nord - fuga înfrântilor

PCC a spus că „Marșul cel Lung” a fost o operațiune anti-japoneză de la granița de nord. PCC a trâmbițat „Marșul cel Lung” ca pe o poveste revoluționară chineză. A susținut că „Marșul cel Lung” a fost un „manifest”, o „echipă de propagandă” și o „mașină de sădit” care s-a finalizat cu victoria PCC și înfrângerea dușmanilor săi.

PCC a fabricat minciuni atât de evidente despre marșul în nord în scopul „luptei cu japonezii” pentru a-și acoperi eșecurile. Între octombrie 1933 în ianuarie 1934 Partidul Comunist a suferit o înfrângere totală. Într-a cincea operațiune a KMT, care a urmărit încercuirea și anihilarea PCC, PCC a pierdut pe rând punctele rurale pe care le întărise. Cu zonele sale de bază în continuă diminuare, corpul principal al Armatei Roșii Chineze a trebuit să fugă. Aceasta este originea adevărată a „Marșului cel Lung”.

„Marșul cel Lung” a urmărit de fapt ruperea încercuirii și fuga în Mongolia Exterioară și Rusia Sovietică de-a lungul unui arc de cerc, care inițial o lua spre vest și apoi spre nord. În acest fel PCC putea fugi în Uniunea Sovietică în caz de înfrângere. PCC a întâlnit dificultăți mari pe ruta către Mongolia. Au ales să meargă prin Shanxi și Suiyuan. Pe de-o parte, mărșăluind prin aceste provincii nordice, puteau pretinde că sunt „anti-japonezi” și încercau să câștige inimile oamenilor. Pe de altă parte acele zone erau sigure pentru că acolo nu se aflau nici un fel de trupe japoneze. Zona ocupată de armata japoneză era de-a lungul Marelui Zid. Un an mai târziu, când PCC a ajuns în cele din urmă la Shanbei (în nordul provinciei Shaanxi), corpul principal al Armatei Roșii Centrale scăzuse de la 80.000 la 6.000 de oameni.

Incidentul Xi’an - PCC a semănat disensiune cu succes și s-a lansat asupra KMT pentru a doua oară

În decembrie 1936, Zhang Xueliang și Yang Hucheng, doi generali KMT, l-au răpit pe Chiang Kaishek în Xi’an. Aceasta a fost numit de atunci incidentul Xi’an.

Potrivit manualelor PCC, incidentul Xi’an a fost „o lovitură militară” inițiată de Zhang și Yang, care a trimis un ultimatum de viață și moarte lui Chiang Kaishek. El a fost forțat să ia atitudine împotriva invadatorilor japonezi. Zhou Enlai a fost invitat la Xi’an ca reprezentant al PCC, pentru a ajuta la negocierea unei soluții pașnice. Prin intermedierea unor diferite grupări chineze incidentul a fost rezolvat pașnic, punându-se astfel capăt unui război civil de zece ani și născându-se o alianță națională împotriva japonezilor. Cărțile de istorie ale PCC spun că acest incident ar fi fost un punct crucial pentru China, în timpul crizelor ei. PCC se descrie pe sine ca fiind partidul patriotic care a luat în considerare interesele întregii națiuni.

²³ Din „Raportul despre investigarea Mișcării țăranilor din Hunan” a lui Mao Zedong (martie 1927)

²⁴ Din „Raportul despre investigarea Mișcării țăranilor din Hunan” a lui Mao Zedong (martie 1927)

Tot mai multe documente au dezvăluit că, înainte de incidentul Xi'an, pe lângă Yang Hucheng și Zhang Xueliang se strânseseră deja mulți spioni ai PCC. Liu Ding, un agent secret al PCC, i-a fost prezentat lui Zhang Xueliang de către Song Qingling, soția lui Sun Yat-sen, o soră a doamnei Chiang și membră a PCC. După incidentul Xi'an, Mao Zedong l-a laudat pe Liu Ding spunând că „a executat servicii meritorii în incidentul Xi'an”. Printre cei care au lucrat de partea lui Yang Hucheng, soția sa, Xie Baozhen, era membră a PCC și lucra în Departamentul Politic al Armatei lui Yang. Xie s-a căsătorit cu Yang Hucheng în ianuarie 1928, cu aprobarea PCC. În plus, Wang Bingnan, membru PCC, era un oaspete de onoare în casa lui Yang în acel timp. Wang a devenit mai târziu ministru adjunct în Ministerul Afacerilor Externe al PCC. Cei care au instigat direct lovitura au fost tocmai acești membri PCC din jurul lui Yang și Zhang.

La începutul incidentului, liderii PCC doreau să-l omoare pe Chiang Kaishek, răzbuindu-se reprimarea anterioară a PCC. La momentul respectiv PCC avea o bază foarte slabă în provincia nordică Shaanxi și era în pericol de a fi complet eliminat într-o singură bătălie. PCC, folosindu-și toată priceperea acumulată în materie de înșelăciune, i-a instigat pe Zhang și Yang la revoltă. Pentru a-i doborî pe japonezi și pentru a-i împiedica să atace Uniunea Sovietică, Stalin a scris personal Comitetului Central al PCC, cerându-le să nu-l omoare pe Chiang Kaishek, ci să coopereze cu el pentru a doua oară. Mao Zedong și Zhou Enlai au realizat că nu puteau distruge KMT cu puterea limitată a PCC; dacă îl omorau pe Chiang Kaishek, puteau fi înfrânți și chiar eliminați de armata KMT care s-ar fi răzburat. În aceste circumstanțe PCC și-a schimbat tonul. L-a forțat pe Chiang Kaishek să accepte cooperarea pentru a doua oară în numele rezistenței unite împotriva japonezilor.

Mai întâi PCC a instigat o revoltă, îndreptând armele către Chiang Kaishek, dar după aceea a întors foaia și făcând-o pe eroul, l-a forțat să accepte din nou PCC. PCC nu numai că a scăpat de o criză de dezintegrare, dar a și folosit ocazia pentru a se lipi a doua oară de guvernarea KMT. Armata Roșie Chineză a fost transformată imediat în Armata celei de-a Opta Rute și a devenit mai mare și mai puternică decât înainte. Dibăcia neegalată a PCC de a înșela s-a dovedit uluitoare.

Războiul anti-japonez – PCC a crescut omorând cu arme împrumutate

Când a izbucnit războiul anti-japonez în 1937, KMT avea peste 1,7 milioane de soldați înarmați, vase însumând 110.000 tdw și aproximativ 600 de avioane de luptă de diferite tipuri. Armata PCC, incluzând noua Armată a Patra care fusese strânsă în noiembrie 1937, nu depășea 70.000 de oameni. Puterea sa era slăbită în continuare de fracțiunile politice interne și putea fi eliminată într-o singură bătălie. PCC realizase că dacă ar fi înfruntat o bătălie cu japonezii, nu ar fi fost capabil să înfrângă nici măcar o divizie japoneză. În ochii PCC preocuparea principală în cadrul ideii de „unitate națională” trebuia să fie susținerea puterii sale, nu asigurarea supraviețuirii națiunii. Astfel că în timpul cooperării sale cu KMT, PCC a aplicat o politică internă care dădea „prioritate luptei pentru puterea politică, care să fie dezvăluită intern și pusă în practică”.

După ce japonezii au ocupat orașul Shenyang în 18 septembrie 1931, extinzându-și controlul asupra unor zone mari din nord-estul Chinei, PCC a luptat umăr la umăr cu invadatorii japonezi pentru a înfrânge KMT. Într-o declarație scrisă, ca răspuns la ocupația japoneză, PCC a îndemnat la revoltă oamenii din zonele controlate de KMT, îndemnând „muncitorii să refuze să lucreze, țărani să facă probleme, studenții să boicoteze cursurile, oamenii săraci să înceteze lucrul, soldații să se revolte”, pentru a răsturna guvernarea naționalistă.

Deși PCC a ridicat drapelul chemând la rezistență împotriva japonezilor, ei aveau doar armate locale și guerile, în tabere aflate la distanțe mari de linia frontului. Cu excepția câtorva bătălii, inclusiv cea de la pasul Pingxing, PCC n-a avut o mare contribuție în războiul împotriva japonezilor. Mai degrabă și-a consumat energia extinzându-și propria bază. Când japonezii au

capitulat, PCC i-a încorporat pe soldații care se predaseră în propria sa armată, susținând că s-a extins cu mai mult de 900.000 de soldați de armată regulată, în plus față de cele 2 milioane de luptători de miliție. Armata KMT a fost de fapt singură pe frontul japonez, pierzând peste 200 de marelșali. Ofițerii comandanți din partea PCC n-au suferit aproape nici o pierdere. Cu toate acestea manualele PCC au susținut mereu că armata KMT n-a rezistat japonezilor și că PCC a fost cel care a adus marea victorie în războiul anti-japonez.

Rectificarea din Yan'an – crearea celor mai teribile metode de persecuție

PCC a atras nenumărați tineri patrioți la Yan'an în numele luptei împotriva japonezilor, dar i-a persecutat pe mii dintre ei în timpul mișcării de rectificare din Yan'an. După ce a dobândit controlul Chinei, PCC a descris Yan'an ca „pământul sfânt” revoluționar, dar n-a făcut nici o mențiune asupra crimelor pe care le-a comis în timpul rectificării.

„Mișcarea de rectificare” din Yan'an a fost cel mai mare, cel mai întunecat și cel mai feroce joc de putere jucat vreodată în lumea umană. În numele curățării „toxinelor miciei burgheziei”, Partidul a îndepărtat moralitatea, gândirea independentă, libertatea de acțiune, toleranța și demnitatea. Primul pas al rectificării a fost crearea, pentru fiecare persoană, de dosare personale care includeau: 1) o declarație personală; 2) o istorie a vieții politice; 3) proveniența familiei și relațiile sociale; 4) autobiografia și transformarea ideologică; 5) evaluarea în concordanță cu natura Partidului.

În dosarul personal, persoana trebuia să-i enumere pe toți cei pe care i-a cunoscut de la naștere, toate evenimentele importante, precum și timpul și locul producerii lor. Oamenilor li se cerea să scrie în mod repetat pentru dosar și orice omisiune era văzută ca un semn de impuritate. Persoana trebuia să descrie toate activitățile sociale la care a participat vreodată, în special cele referitoare la asocierea cu Partidul. Accentul se punea pe procesul personal de gândire în timpul acestor activități sociale. Chiar mai importantă era evaluarea bazată pe natura Partidului: persoana trebuia să mărturisească orice gând sau comportament anti-Partid, pe care le are în conștiință, vorbire, atitudine în muncă, viața de zi cu zi, sau activități sociale. De exemplu, în evaluarea conștiinței persoanei, respectivului i se cerea să examineze atent dacă era îngrijorat din cauza interesului personal, dacă a folosit munca pentru Partid pentru a atinge scopuri personale, dacă s-a clătinat în încrederea sa în viitorul revoluționar, dacă i-a fost frică de moarte în timpul luptelor, sau dacă i-au lipsit cei din familie sau soțul după ce s-a alăturat Partidului sau armatei. Nu existau standarde obiective, deci aproape fiecare a fost găsit ca având probleme.

Constrângerea era folosită pentru a stoarce mărturisiri de la cadrele care erau inspectate, pentru a elimina „trădătorii ascunși”. Au rezultat nenumărate înscenări, acuzații false și greșite și un număr mare de cadre au fost persecutate. În timpul redresării, Yan'an a fost numit „locul pentru purificarea naturii umane”. La Universitatea de Afaceri și Politică Militară s-a înființat o echipă de lucru pentru a examina dosarele personale ale cadrelor, cauzând Teroare Roșie timp de două luni. Erau folosite variate metode pentru a stoarce mărturisiri, incluzând improvizarea de confesiuni, confesiuni demonstrative, „convingerea în grup”, „convingerea în 5 minute”, sfaturi private, rapoarte de conferință și identificarea „ridichiilor” (cei care erau roșii în afară și albi înăuntru). Exista de asemenea „fotografierea” – alinierea tuturor pe scenă pentru examinare. Cei care păreau agitați erau identificați ca suspecți și deveneau ținte ale investigației.

Chiar și reprezentanților Comintern-ului le era silă de metodele folosite în timpul rectificării și spuneau că situația de la Yan'an era deprimantă. Oamenii nu îndrăzneau să interacționeze unii cu ceilalți. Fiecare persoană își urmărea propriile interese și fiecare era agitat și înspăimântat. Nimeni nu îndrăznea să spună adevărul sau să-și protejeze prietenii rău tratați pentru că fiecare încerca să-și salveze propria viață. Cei vicioși – cei care linguseau, mințeau sau îi insultau pe ceilalți – erau promovați; umilirea – a celorlalți colegi, sau propria umilire - devenise o realitate a vieții în

Yan'an. Oamenii erau împinși până la limita nebuniei, fiind forțați să abandoneze demnitatea, simțul onoarei sau rușinii și dragostea pentru celălalt, pentru a-și salva propriile vieți sau slujbe. Ei încetaseră să-și mai exprime propriile opinii și în schimb recitau articolele liderilor de Partid. Acest sistem de opresiune a fost folosit în toate activitățile politice ale PCC de când și-a însușit puterea în China.

Trei ani de război civil – trădarea țării pentru însușirea puterii

Revoluția burgheză rusă din februarie 1917 a fost o răscoală relativ blândă. Țarul a pus interesele țării pe primul loc și a cedat tronul, fără să reziste. Lenin s-a întors în grabă în Rusia din Germania, a planificat o altă lovitură și în numele revoluției comuniste i-a omorât pe revoluționarii clasei capitaliste care îl răsturnaseră pe țar, înăbușind astfel revoluția burgheză rusă. PCC, la fel ca Lenin, a cules fructele unei revoluții naționaliste. După ce războiul anti-japonez s-a sfârșit, PCC a lansat așa-zisul „război de eliberare” (1946-1949) pentru a răsturna guvernarea KMT, aducând Chinei dezastrul războiului încă o dată.

PCC este binecunoscut pentru „strategia mulțimii imense”, sacrificarea masivă a oamenilor pentru a câștiga o bătălie. În numeroase bătălii cu KMT, inclusiv cele purtate la Liaoxi-Shenyang, Beijing-Tianjin și Huai Hai²⁵, PCC a folosit aceste tactici, extrem de primitive, barbare și inumane, sacrificând un număr imens de oameni din propria armată. Când a asediat orașul Changchun în provincia Jilin din nord-estul Chinei, pentru a epuiza rezervele de mâncare din oraș, Armatei de Eliberare a Poporului i s-a ordonat să interzică civililor să părăsească orașul. În timpul celor două luni de asediu al Changchun-ului, aproximativ 200.000 de oameni au murit de foame și frig. Totuși Armata de Eliberare a Poporului nu le-a permis oamenilor să plece. După ce bătălia s-a sfârșit, PCC, fără pic de rușine, a afirmat că a „eliberat Changchun-ul fără a trage un foc”.

Între 1947 și 1948, PCC a semnat cu Uniunea Sovietică „Convenția de la Harbin” și „Convenția de la Moscova”, cedând valori naționale și resurse din nord-est în schimbul suportului deplin al Uniunii Sovietice în relațiile externe și problemele militare. Potrivit convențiilor, Uniunea Sovietică furniza PCC 50 de avioane; ceda PCC (în două etape) armele lăsate de japonezii care capitulasera; vindea către PCC la prețuri scăzute muniția capturată de sovietici și proviziile militare în nord-estul Chinei. În caz de debarcare dublă în nord-est, din partea KMT, Uniunea Sovietică se angaja să susțină secret armata PCC. În plus, Uniunea Sovietică se angaja să ajute PCC să dobândească controlul asupra Xinjiang în nord-vestul Chinei; PCC și Uniunea Sovietică construiau o forță aeriană aliată; sovieticii ajutau la echiparea a 11 divizii ale armatei PCC și ajutau la transportul unei treimi din rezervele sale de arme (în valoare de 13 miliarde \$) în China de nord-est.

Pentru a câștiga suportul sovietic, PCC a promis Uniunii Sovietice culoare de transport speciale în nord-est, atât terestre cât și aeriene; a oferit Uniunii Sovietice informații despre acțiunile guvernului KMT și armatei U.S.; a aprovizionat Uniunea Sovietică cu produse din nord-est (bumbac, soia) și provizii militare în schimbul unor arme avansate; a acordat Uniunii Sovietice drepturi de exploatare minieră preferențiale în China; a permis Uniunii Sovietice să staționeze armate în nord-est și Xinjiang și a permis sovieticilor să-și stabilească Biroul de Spionaj pentru Estul Îndepărtat în China. În cazul izbucnirii unui război în Europa, PCC se angaja să trimită o armată expediționară de 100.000 de soldați plus 2 milioane de muncitori pentru susținerea Uniunii Sovietice. În plus, în caz de necesitate, PCC promitea să unească unele regiuni speciale din provincia Liaoning cu Coreea de Nord.

²⁵ Bătăliile de la Liaoxi-Shenyang, Beijing-Tianjin și Huai Hai au fost cele trei bătălii majore pe care PCC le-a avut cu KMT, din septembrie 1948 până în ianuarie 1949, care au anihilat multe dintre trupele de elită ale KMT. În aceste trei bătălii au fost pierdute milioane de vieți

III. Manifestarea trăsăturilor malefice

O frică eternă marchează istoria Partidului

Cea mai proeminentă caracteristică a PCC este frica sa eternă. Supraviețuirea a fost cel mai înalt interes al PCC de la nașterea sa. Un asemenea interes a condus la înfrângerea fricii ascunse în spatele înfățișării sale veșnic schimbătoare. PCC este ca o celulă canceroasă care se răspândește și se infiltrează în fiecare parte a corpului, omoară celulele normale din vecinătate și crește malefic ajungând necontrolabilă. În ciclul istoriei noastre, societatea a fost incapabilă să dizolve un astfel de factor în schimbare – PCC – neavând altă alternativă decât să-l lase să se răspândească după poftă. Acest factor în schimbare este atât de puternic încât nu poate fi oprit de nici un lucru aflat la nivelul și pe aria întinderii sale. O mare parte a societății a devenit contaminată și zone tot mai întinse au fost inundate de comunism sau de elemente comuniste. Aceste elemente sunt întărite mai departe de PCC; PCC profită de pe urma lor și în plus ele au degradat în mod fundamental moralitatea și societatea omenirii.

PCC nu crede în nici unul dintre principiile general recunoscute ale moralității și justiției. Toate principiile sale sunt folosite în întregime pentru propriul interes. Este în mod fundamental egoist și nu există principii care ar putea să-i restrângă și controleze dorințele. Pe baza propriilor sale principii, Partidul are nevoie să modifice continuu modul în care apare la suprafață, schimbându-și mereu pielea. În timpul perioadelor de început când supraviețuirea sa era în pericol, PCC s-a asociat cu Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, cu KMT, cu guvernul KMT și cu Revoluția Națională. După capturarea puterii, PCC s-a atașat de diferite forme de oportunism, de mintea și sentimentele cetățenilor, de structurile și mijloacele sociale – de orice putea apuca. A folosit fiecare criză ca o șansă pentru a aduna mai multă putere și pentru a-și întări mijloacele de control.

Urmărirea constantă a răului reprezintă „arma magică” a PCC

PCC susține că victoria revoluționară depinde de trei „arme magice”: construcția Partidului, lupta armată și fronturile unite. Experiența cu KMT i-a oferit PCC încă două astfel de „arme”: propaganda și spionajul. Diversele „arme magice” ale Partidului au fost toate infiltrate cu cele nouă caracteristici moștenite ale PCC: răutate, înșelăciune, incitare, dezlănțuirea drojdiei societății, spionaj, jaf, luptă, eliminare și control.

Marxism-leninism-ul este malefic prin natura sa. Este ironic, dar comuniștii chinezi nu înțeleg de fapt marxism-leninism-ul. Lin Biao²⁶ spunea că foarte puțini membri PCC citiseră cu adevărat lucrările lui Marx sau Lenin. Publicul îl considera pe Qu Qiubai²⁷ ideolog, dar el a admis că citise doar foarte puțin din marxism-leninism. Ideologia lui Mao Zedong este o versiune rurală a marxism-leninism-ului, care susține răcoalele țărănești. Teoria lui Deng Xiaoping asupra stadiului primar al socialismului miroase a capitalism. Teoria celor „Trei Reprezentări”²⁸ a lui Jiang Zemin a fost scoasă din nimic. PCC n-a înțeles niciodată cu adevărat ce este marxism-

²⁶ Lin Biao (1907-1971), unul dintre liderii seniori ai PCC, a servit sub Mao Zedong ca membru al Biroului Politic al Chinei, ca vicepreședinte (1958) și ministru al Apărării (1959). Lin este privit ca arhitectul Marii Revoluții Culturale chineze. A fost desemnat ca succesor al lui Mao Zedong în 1966 dar a căzut în disgrație în 1970. S-a afirmat că simțindu-și prăbușirea, Lin s-a implicat într-o tentativă de lovitură de stat și a încercat să fugă în URSS când așa-zisul complot a fost expus. În timpul încercării sale de a fugi de persecuție a murit când avionul său s-a prăbușit în Mongolia

²⁷ Qu Qiubai (1899-1935) este unul dintre liderii de început ai PCC și un faimos scriitor de stânga. El a fost capturat de KMT la 23 februarie 1935 și a murit la 18 iunie același an

²⁸ Teoria celor „Trei Reprezentări” a fost inițial menționată într-un discurs al lui Jiang Zemin din februarie 2000. Potrivit acestei doctrine, Partidul trebuie să reprezinte întotdeauna direcția de dezvoltare a forțelor productive moderne ale Chinei, orientarea culturii moderne a Chinei și interesele fundamentale ale majorității zdrobitoare a chinezilor

leninism-ul, dar a moștenit de la acesta aspectele malefice, peste care a turnat propriile sale lucruri chiar mai rele.

Frontul unit al PCC este o îmbinare de înșelăciune și retribuție pe termen scurt. Scopul unității a fost acela de a-i întări puterea, de a-l ajuta să crească de la un grup ostracizat la o bandă imensă, și de a-i schimba procentele de prieteni și dușmani. Unitatea cerea discernământ – identificarea dușmanilor și prietenilor; a celor care sunt de stânga, de mijloc, de dreapta; a celor cu care trebuie să te împrietenești și pe cine ar trebui să ataci și când. PCC a schimbat cu ușurință foștii dușmani în prieteni și apoi, înapoi, din nou în dușmani. De exemplu în timpul perioadei revoluției democratice, Partidul s-a aliat cu capitaliștii; în timpul revoluției socialiste, i-a eliminat pe capitaliști. Într-un alt exemplu, lideri ai altor partide democratice precum Zhang Bojun²⁹ și Luo Longji³⁰, co-fondatori ai „Ligii Democratice Chineze”, au fost folosiți ca suporteri ai PCC în timpul perioadei de însușire a puterii de stat, iar mai târziu au fost persecutați ca fiind „de dreapta”.

Partidul Comunist este o bandă profesionistă versată

Partidul Comunist a folosit strategii cu două fețe, o față blândă și flexibilă, iar cealaltă dură și neînduplecată. Strategiile sale mai blânde includ propaganda, fronturile unite, semănarea discordiei, spionajul, instigarea la revoltă, tranzacțiile duble, insinuarea în mințile oamenilor, spălarea creierului, minciunile și viclenia, acoperirea adevărului, abuzul psihologic și generarea atmosferei de teroare. În săvârșirea acestor lucruri, PCC a creat în inimile oamenilor un sindrom al fricii, care i-a determinat să uite cu ușurință greșelile Partidului. Aceste metode numeroase pot strivi natura umană și stimula răutatea în caracterul oamenilor. Tacticile dure ale PCC includ violența, lupta armată, persecuția, mișcările politice, omorârea martorilor, răpirea, înăbușirea vocilor, atacurile armate, campaniile periodice de persecuție, etc. Aceste metode agresive crează și perpetuează teroarea.

PCC folosește metodele blânde și dure simultan. Uneori ei sunt relaxați în unele cazuri în timp ce sunt stricți în altele, sau vor fi relaxați cu exteriorul dar rigizi în treburile interne. Într-o atmosferă relaxată PCC încurajează exprimarea diferitelor opinii, dar stă la pândă în gaura sa, precum șarpele, astfel că cei care vorbesc vor fi persecutați în următoarea perioadă de control strict. PCC a folosit deseori democrația pentru a provoca KMT, dar când intelectualii din zonele controlate de PCC n-au fost de acord cu Partidul, au fost torturați sau chiar decapitați. Ca exemplu putem analiza infamul „Incident al crinului sălbatic” în care intelectualul Wang Shiwei (1906-1947), care a scris eseul „Crinul sălbatic” pentru a-și exprima idealul de egalitate, democrație și umanitarism, a fost eliminat în mișcarea de „rectificare de la Yan’an” - omorât de PCC prin ciopârțire cu toporul în 1947.

Un oficial veteran care a suferit torturi în mișcarea de „rectificare de la Yan’an” își amintește că atunci când se afla sub presiune intensă, târât și forțat să mărturisească, singurul lucru pe care l-a putut face a fost să-și trădeze propria conștiință și să inventeze minciuni. La început i-a părut rău că i-a implicat pe colegii săi și că a născocit acuzații împotriva lor. S-a urât pe sine atât de mult încât a vrut să-și pună capăt vieții. „Întâmplător”, pe masa din fața sa la un moment dat a fost pus un pistol. L-a apucat, l-a îndreptat către cap și a apăsat pe trăgaci. Pistolul nu avea gloanțe. Anchetatorul său a intrat atunci în încăpere și i-a spus: „e bine că ai admis că ai greșit. Politica Partidului este îngăduitoare”. Partidul Comunist va ști că ți-ai atins limita, va ști că ai fost „loial” Partidului, deci ai trecut testul. Întotdeauna PCC pune la început persoana într-o situație extrem de

²⁹ Zhang Bojun (1895-1969) a fost unul dintre fondatorii „Ligii Democratice a Chinei,” un partid democratic din China. El a fost declarat de Mao Zedong persoana de dreapta numărul 1 în 1957 și a fost unul dintre puținii „de dreapta” care n-au fost reabilitați după Revoluția Culturală

³⁰ Luo Longji (1898-1965) a fost unul dintre fondatorii „Ligii Democratice a Chinei.” A fost și el declarat de către Mao Zedong „de dreapta” în 1958 și nici el n-a fost reabilitat după Revoluția Culturală

periculoasă iar apoi savurează fiecare durere și umilință a acesteia. Când persoana atinge limita și își dorește doar moartea, Partidul, „binevoitor”, îi arată persoanei o cale de a trăi. Se spune „mai bine un laș viu decât un erou mort”. Persoana devine recunoscătoare Partidului de parcă ar fi salvatorul său. Ani mai târziu, acest oficial a aflat despre Falun Gong, o practică de qigong și cultivare apărută în China. A simțit că practica era bună. Însă în 1999, când a început persecuția împotriva Falun Gong, amintirile dureroase din trecut i-au revenit, iar el n-a mai îndrăznit să spună că Falun Gong este bună.

Experiența ultimului Împărat al Chinei, Puyi³¹ a fost similară cu a acestui ofițer. Întemnițat în celulele PCC și văzând oamenii uciși unul după altul, s-a gândit că va muri în curând. Pentru a trăi, a permis să-i fie spălat creierul și a cooperat cu gărzile închisorii. Mai târziu, a scris o autobiografie *Prima jumătate a vieții mele*, care a fost folosită de PCC ca un exemplu de succes al remodelării ideologice.

Potrivit studiilor medicale moderne, victimele unei presiuni intense și izolări cad pradă unui soi de dependență anormală față de persoanele care le-au luat în captivitate, cunoscută sub numele de sindromul Stockholm. Stările sufletești ale victimelor - bucuria sau supărarea, fericirea sau tristețea – sunt dictate de cele ale persoanelor care i-au luat în captivitate. Cea mai mică bunăvoință față de victime va fi primită de acestea cu o adâncă recunoștință. Există cazuri în care victimele încep să manifeste „dragoste” pentru persoanele care le-au luat în captivitate. Acest fenomen psihologic a fost folosit de mai mult timp cu succes de PCC, atât împotriva dușmanilor săi, cât și în controlarea și remodelarea minții cetățenilor săi.

Partidul este cel mai ticălos

Majoritatea secretarilor generali ai PCC au fost mai târziu etichetați drept anti-comuniști. În mod clar PCC are o viață proprie, și un corp propriu, independent. Partidul conduce oficialii și nu invers. În „zonele sovietelor” în provincia Jiangxi, în timp ce PCC era înconjurat de KMT și abia putea supraviețui, conducea operațiuni de curățire internă în numele luării de măsuri drastice împotriva „Corpului Anti-Bolșevic (AB)”, executându-și proprii soldați în timpul nopții, sau ucigându-i cu pietre pentru a face economie de gloanțe. În provincia nordică Shaanxi, în timp ce era presat între japonezi și KMT, PCC a început mișcarea de „rectificare din Yan'an” - de curățare a maselor – omorându-i pe mulți. Acest tip de masacre repetat la o asemenea scară enormă n-a împiedicat PCC să-și extindă puterea pentru a conduce în cele din urmă întreaga Chină. PCC a extins acest comportament de rivalitate internă și omor de la micile zone ale sovietelor la întreaga națiune.

PCC este ca o tumoare malignă: în dezvoltarea sa rapidă, centrul tumorii a murit deja, dar ea continuă să se răspândească către organismele sănătoase de la margine. După ce organismele și corpurile sunt infiltrate, se dezvoltă noi tumori. Indiferent cât de bună sau rea este o persoană la început, după ce se alătură PCC va deveni o parte din forța sa distructivă. Cu cât este mai onestă persoana, cu atât mai distructivă va deveni. Fără îndoială, această tumoare a PCC va continua să crească până când nu va mai rămâne nimic cu care să se hrănească. Atunci, cancerul va muri cu siguranță.

³¹ Pu-yi, numele manciurian Aisin Gioro (1906–1967), ultimul împărat al Chinei a condus sub numele Hsuan T'ung. După abdicarea sa noul guvern republican i-a alocat o pensie substanțială și i-a permis să trăiască în Orașul Interzis din Beijing până în 1924. După 1925, el a locuit la concesiunea japoneză în Tianjin. În 1934, domnind sub numele K'ang Te, el a devenit împăratul statului marionetă japonez Manchukuo sau Manciuria. A fost capturat de sovietici în 1945 și ținut prizonier. În 1946 Pu Yi a mărturisit la procesul crimelor de război din Tokyo că a fost fără voie unealta militaristilor japonezi, și nu, așa cum au afirmat ei, instrumentul autodeterminării Manciuriei. În 1950 a fost lăsat în mâinile comuniștilor chinezi și a fost întemnițat la Shenyang până în 1959, când a fost grațiat de Mao Zedong

Fondatorul PCC, Chen Duxiu, a fost un intelectual și un lider al mișcării studentești „4 mai”. El nu s-a arătat un admirator al violenței și i-a avertizat pe membrii PCC că dacă vor încerca să transforme KMT după ideologiile comuniste, sau dacă au prea mult interes pentru putere, vor apărea cu siguranță relații încordate. Unul dintre cei mai activi ai generației „4 mai”, Chen a fost și tolerant. Dar a fost primul etichetat ca „oportunist al aripii de dreapta”.

Un alt lider PCC, Qu Qiubai, credea că membrii PCC ar trebui să se angreneze în bătălii și luptă, să organizeze răscoale, să răstoarne autoritățile și să folosească mijloace extreme pentru a întoarce societatea chineză la funcționarea sa normală. Însă înainte de moarte a mărturisit: „Nu vreau să mor ca un revoluționar. V-am părăsit mișcarea cu mult timp în urmă. Ei bine, istoria mi-a jucat o farsă, aducându-mă pe mine, un intelectual, pe scena politică a revoluției și ținându-mă acolo mai mulți ani. În final, tot nu mi-am putut depăși propriile noțiuni de mic nobil. Până la urmă nu pot deveni un luptător al clasei proletariatului”³².

Liderul PCC Wang Ming a pledat la sfatul Comintern-ului pentru unirea cu KMT în războiul împotriva japonezilor, în locul extinderii bazelor PCC. La reuniunile PCC, Mao Zedong și Zhang Wentian³³ nu l-au putut convinge pe acest tovarăș și nici n-au putut dezvălui adevărul situației lor: datorită puterii limitate a Armatei Roșii Chineze nu erau în stare să oprească singuri nici măcar o divizie de japonezi. Dacă, împotriva bunului simț, PCC ar fi decis să lupte, atunci istoria Chinei ar fi fost în mod sigur diferită. Mao Zedong a fost forțat să tacă la acele reuniuni. Mai târziu, Wang Ming a fost dat afară, prima dată datorită unei deviații către „aripa stângă” și apoi înfierat ca oportunist al ideologiei de dreapta.

Hu Yaobang, un alt secretar de Partid, care a fost forțat să demisioneze în ianuarie 1987, a câștigat înapoi suportul chinezilor pentru PCC reabilitând multe victime inocente care au fost maltratate în timpul Revoluției Culturale. Însă în final a fost și el dat afară.

Zhao Ziyang, cel mai recent secretar căzut³⁴ a dorit să ajute PCC avansând reforma, însă acțiunile sale i-au adus consecințe groaznice.

Atunci ce a putut realiza fiecare nou lider al PCC? Reformarea reală a PCC ar implica moartea sa. Reformatorilor li s-a luat rapid puterea de către PCC. Există o anumită limită în care membrii PCC pot acționa pentru a transforma sistemul PCC. De aceea, reformarea PCC nu are nici o șansă. Dacă liderii Partidului s-au transformat cu toții în „dușmani”, cum și-a putut extinde PCC revoluția? În multe cazuri, când PCC era în perioadele sale cele mai bune – și de asemenea în cele mai malefice - cei mai înalți oficiali ai săi au eșuat în funcțiile lor. Aceasta a fost pentru că gradul lor de răutate nu atingea standardul înalt al Partidului, care i-a selectat într-una doar pe cei mai răi. Mulți lideri ai Partidului și-au sfârșit viața politică în tragedie, însă PCC a supraviețuit. Liderii PCC care au supraviețuit în pozițiile lor n-au fost cei care puteau influența Partidul, ci cei care puteau înțelege intențiile malefice ale Partidului și le puteau urma. Ei au întărit abilitatea Partidului de a supraviețui în timpul crizelor și s-au dăruit total Partidului. Nu este de mirare că membrii Partidului erau capabili să se bată cu Cerul, să se lupte cu Pământul și să lupte împotriva altor ființe umane. Dar nu se puteau opune niciodată Partidului. Ei sunt unelte supuse ale Partidului, sau sunt legați în mod simbiotic de Partid.

Astăzi lipsa de rușine a devenit o calitate minunată a PCC. Potrivit Partidului, greșelile sale au fost toate făcute de lideri individuali de Partid, de exemplu Zhang Guotao³⁵ sau Grupul celor

³² Din Qu Qiubai, „Încă vreo două cuvinte” din 23 mai 1935, înainte de moartea sa la 18 iunie 1935

³³ Zhang Wentian (1900-1976), un lider important al PCC începând cu anii 1930. A fost ministru adjunct la Externe din 1954 până în 1960. A murit din cauza persecuției în 1976 în timpul Revoluției Culturale. A fost reabilitat în august 1979

³⁴ Ultimul dintre cei zece secretari generali ai PCC care a fost îndepărtat pentru că n-a fost de acord cu folosirea forței pentru a pune capăt demonstrațiilor studenților în Piața Tiananmen în 1989

Patru³⁶. Partidul consideră acum că Mao Zedong a avut 30% eșecuri și 70% împliniri, în timp ce Deng Xiaoping s-a judecat pe sine însuși ca având 40% eșecuri și 60% împliniri. Dar Partidul însuși n-a greșit niciodată. Chiar dacă Partidul a greșit, ei bine, cel care a corectat greșelile a fost tot Partidul. De aceea Partidul le spune membrilor săi să „privească înainte” și să „nu se încurce cu povești din trecut”. Multe lucruri se pot schimba: paradisul comunist se poate transforma într-un obiectiv socialist, coborât, al mâncării și adăpostului; marxism-leninism-ul poate fi înlocuit cu cele „Trei Reprezentări”; n-ar trebui să ne surprindă chiar dacă vom vedea că PCC promovează democrația, permite libertatea credinței, abandonându-l pe Jiang Zemin peste noapte și corectează persecuția împotriva Falun Gong - dacă va considera că sunt lucruri necesare pentru menținerea controlului. Există un singur lucru care nu se schimbă niciodată în ceea ce privește PCC: ținta fundamentală a scopurilor Partidului – supraviețuirea, menținerea puterii și a controlului.

PCC a amestecat violența, teroarea și îndoctrinarea în forță pentru a-și forma bazele teoretice; acestea sunt apoi transformate în natura Partidului, devenind principiile supreme ale Partidului, spiritul liderilor lui, mecanismul de funcționare a întregului Partid și criteriul de acțiune al tuturor membrilor PCC. Partidul Comunist este dur ca oțelul iar ordinele sale sunt rezistente ca fierul. Intenția tuturor membrilor săi trebuie să fie unificată și acțiunile tuturor membrilor trebuie să se supună total agendei politice a Partidului.

Concluzie

Cum de a ales Istoria Partidul Comunist, dintre toate forțele politice din China? După cum știm cu toții, în această lume există două forțe, două opțiuni. Una este cea veche și rea, al cărei scop este să facă rău și să aleagă negativul. Cealaltă este cea dreaptă și bună care alege dreptatea și bunăvoința. PCC a fost ales de vechile forțe. Motivul alegerii este tocmai pentru că PCC a adunat tot răul lumii, chinez sau străin, trecut sau prezent. Este un reprezentant tipic al forțelor malefice. PCC s-a folosit cel mai mult de inocența și bunăvoința înăscută a oamenilor pentru a înșela și a acumulat pas cu pas capacitatea de distrugere pe care o are astăzi. Ce a vrut să spună Partidul când a afirmat că nu va exista nici o nouă Chină fără Partidul Comunist? De la formarea sa în 1921 până când a luat puterea politică în 1949, mărturiile demonstrează în mod clar că fără înșelătorie și violență PCC nu ar fi ajuns la putere. PCC diferă de toate celelalte tipuri de organizații prin faptul că urmează o ideologie diformă a marxism-leninism-ului și face ce-i place. Își poate explica toate acțiunile cu teorii înalte și le leagă iscusit de diferite sectoare sociale, justificându-și astfel acțiunile. Își răspândește propaganda în fiecare zi, învelindu-și strategiile cu diferite principii și teorii și susținând că este mereu corect.

Dezvoltarea PCC a fost un proces al acumulării răului, lipsit total de glorie. Istoria PCC ne arată precis caracterul său nelegitim. Chinezii n-au ales PCC; în schimb, PCC a adus chinezilor cu forța comunismul, acest spectru malefic străin, prin aplicarea trăsăturilor malefice pe care le-a moștenit de la Partidul Comunist - răutate, înșelăciune, incitare, dezlănțuirea drojdiei societății, spionaj, jaf, luptă, eliminare și control.

Note:

[1] Din imnul comunist – “Internaționala”

³⁵ Zhang Guotao (1897-1979), unul dintre fondatorii PCC. A fost dat afară din PCC în aprilie 1938. A plecat în Taiwan în noiembrie 1948, apoi în Hong Kong în 1949. A emigrat în Canada în 1968

³⁶ „Grupul celor Patru” era format de soția lui Mao Zedong, Jiang Qing (1913-1991), oficialul Departamentului de Propagandă din Shanghai, Zhang Chunqiao (1917-1991), criticul literar Yao Wenyuan (1931) și garda de siguranță din Shanghai Wang Hongwen (1935-1992). Ei au dobândit puterea în timpul Marii Revoluții Culturale (1966-1976) și au dominat politica chineză la începutul anilor 70

[2] Din „Raportul despre investigarea Mișcării țăranilor din Hunan” a lui Mao Zedong (martie 1927).

[3] Legenda populară chineză *Fata cu părul alb* este povestea unei nemuritoare ce trăia într-o peșteră și care avea capacități supranormale de a răsplăti virtutea și de a pedepsi viciul, de a sprijini ceea ce este drept și de a opri răul. Oricum, în drama chineză „modernă” (operă și balet) ea a fost descrisă ca o fată care a fost forțată să fugă într-o peșteră după ce tatăl său a fost bătut până la moarte pentru că a refuzat să o căsătorească cu un proprietar bătrân de pământ. Ea a devenit căruntă din cauza lipsei de hrană. Aceasta a devenit una dintre cele mai cunoscute drame „moderne” din China și a incitat la ură față de proprietarii de pământ.

[4] Proletariatul lumpen tradus aproximativ ca muncitorii de mahala. Acest termen identifică clasa proscrisă, elementele degenerate sau subterane care formează o parte a populației centrelor industriale. Ea include cerșetori, prostituate, gangsteri, escroci, șarlatani, mici infractori, vagabonzi, șomeri pe termen lung sau care nu pot fi angajați, oameni ajunși șomeri ca urmare a detvoltării industriei și tot felul de elemente declasate, degradate și degenerate. Termenul a fost fabricat de Marx în lucrarea *Luptele de clasă în Franța*, 1848-1850.

[5] Din „Raportul despre investigarea Mișcării țăranilor din Hunan” a lui Mao Zedong (martie 1927).

[6] Zhou Enlai (5 martie 1898 – 8 ianuarie 1976), a fost al doilea ca importanță după Mao Zedong. A avut rol de conducere în PCC și prim ministru al Republicii Populare Chineze din 1949 până la moartea sa.

[7] Gu Shunzhang a fost inițial unul dintre conducătorii sistemului de agenți secreți ai PCC. În 1931 a fost arestat de KMT și a colaborat cu ei în descoperirea multor agenți secreți ai PCC. Toți cei opt membri ai familiei lui Gu au fost mai târziu strangulați și îngropați în Concesiunea Franceză din Shanghai. A se vedea, pentru mai multe informații în legătură cu aceasta – „Istoria de asasinat a PCC” (<http://english.epochtimes.com/news/4-7-14/22421.html>).

[8] Războiul dintre PCC și KMT în iunie 1946. Războiul este marcat de trei campanii: Liaoxi-Shenyang, Huai-Hai și Beiping-Tianjin, după care PCC a luat puterea de la KMT, formând Republica Populară Chineză la 1 octombrie 1949.

[9] Chiang Kaishek a fost conducătorul KMT-ului și apoi exilat, devenind conducătorul Taiwanului.

[10] Hu Zongnan (1896-1962), originar din districtul Xiaofeng (acum parte a districtului Anji), provincia Zhejiang. A fost pe rând vice comandant, comandant asociat și șef al statului major al Comandamentului Armatei de Sud-Vest și Administrativ.

[11] Li Xiannian (1909-1992), unul dintre liderii seniori ai PCC. A fost președintele Chinei în 1983. A jucat un rol important în reabilitarea lui Deng Xiaoping în octombrie 1976, la sfârșitul Revoluției Culturale.

[12] Din „Raportul despre investigarea Mișcării țăranilor din Hunan” a lui Mao Zedong (martie 1927).

[12] Din „Raportul despre investigarea Mișcării țăranilor din Hunan” a lui Mao Zedong (martie 1927).

[14] Când PCC a început reforma agrară, a împărțit oamenii în clase. Printre clasele inamice, intelectualii urmează după proprietari de pământ, reacționari, spioni etc. și au fost poziționați la numărul 9.

[15] Dintr-un poem al lui Sima Qian (aproximativ 145-135 î.C. până la aproximativ 87 î.C.), istoric și cărturar al dinastiei Han de vest. Faimosul său poem spune:

„Fiecare trebuie să moară;
unii mor mai solemn decât Muntele Taishan,
alții mai ușor decât o pană.”

Muntele Taishan este unul dintre cei mai mari munți din China.

[16] Yang Kuisong: „O centralizare a sprijinului financiar pe care Moscova l-a furnizat Partidului Comunist Chinez din anii 1920 până în anii 1940 (1),” Nr. 27, ediția web a *Secolul 21* (30 iunie 2004). Website: <http://www.cuhk.edu.hk/ics/21c/supplem/essay/040313a.htm> (în chineză). Autorul Yang Kuisong a fost membru al consiliului de cercetare a istoriei contemporane la Academia Chineză de Științe Sociale. În prezent este profesor la Departamentul de Istorie din cadrul Universității din Beijing și suplinitor la Universitatea Normală a Chinei Estice.

[17] Expediția Nordică a fost o campanie militară condusă de Chiang Kaishek în 1927 intenționând să unifice China sub conducerea KMT și să pună capăt conducerii bandelor militare locale. Campania a reușit în mare măsură să atingă aceste obiective. În timpul Expediției Nordice, PCC a avut o alianță cu KMT.

[18] Mișcarea revoluționară în timpul alianței PCC-KMT marcată de expediția nordică.

[19] Sun Yat-sen (1866-1925), fondatorul Chinei moderne.

[20] Armata Revoluționară Națională controlată de KMT a fost armata națională a Republicii Chinei. În timpul alianței PCC-KMT, ea a inclus membrii PCC care s-au alăturat alianței.

[21] La 12 aprilie 1927, KMT condus de către Chiang Kaishek a inițiat o operațiune militară împotriva PCC în Shanghai și alte câteva orașe. 5000 - 6000 de membri ai PCC au fost capturați și mulți dintre ei au fost omorâți în Shanghai între 12 aprilie și sfârșitul lui 1927.

[22] Zona muntelui Jinggangshan este considerată prima bază rurală revoluționară a PCC și este numită „leagănul Armatei Roșii Chineze”

[23] Din „Raportul despre investigarea Mișcării țăranilor din Hunan” a lui Mao Zedong (martie 1927).

[24] Din „Raportul despre investigarea Mișcării țăranilor din Hunan” a lui Mao Zedong (martie 1927).

[25] Bătăliile de la Liaoxi-Shenyang, Beijing-Tianjin și Huai Hai au fost cele trei bătălii majore pe care PCC le-a avut cu KMT, din septembrie 1948 până în ianuarie 1949, care au anihilat multe dintre trupele de elită ale KMT. În aceste trei bătălii au fost pierdute milioane de vieți.

[26] Lin Biao (1907-1971), unul dintre liderii seniori ai PCC, a servit sub Mao Zedong ca membru al Biroului Politic al Chinei, ca vicepreședinte (1958) și ministru al Apărării (1959). Lin este privit ca arhitectul Marii Revoluții Culturale chineze. A fost desemnat ca succesor al lui Mao Zedong în 1966 dar a căzut în disgrație în 1970. S-a afirmat că simțindu-și prăbușirea, Lin s-a implicat într-o tentativă de lovitură de stat și a încercat să fugă în URSS când așa-zisul complot a

fost expus. În timpul încercării sale de a fugi de persecuție a murit când avionul său s-a prăbușit în Mongolia.

[27] Qu Qiubai (1899-1935) este unul dintre liderii de început ai PCC și un faimos scriitor de stânga. El a fost capturat de KMT la 23 februarie 1935 și a murit la 18 iunie același an.

[28] Teoria celor „Trei Reprezentări” a fost inițial menționată într-un discurs al lui Jiang Zemin din februarie 2000. Potrivit acestei doctrine, Partidul trebuie să reprezinte întotdeauna direcția de dezvoltare a forțelor productive moderne ale Chinei, orientarea culturii moderne a Chinei și interesele fundamentale ale majorității zdrobitoare a chinezilor.

[29] Zhang Bojun (1895-1969) a fost unul dintre fondatorii „Ligii Democratice a Chinei,” un partid democratic din China. El a fost declarat de Mao Zedong persoana de dreapta numărul 1 în 1957 și a fost unul dintre puținii „de dreapta” care n-au fost reabilitați după Revoluția Culturală.

[30] Luo Longji (1898-1965) a fost unul dintre fondatorii „Ligii Democratice a Chinei.” A fost și el declarat de către Mao Zedong „de dreapta” în 1958 și nici el n-a fost reabilitat după Revoluția Culturală.

[31] Pu-yi, numele manciurian Aisin Gioro (1906–1967), ultimul împărat al Chinei a condus sub numele Hsuan T’ung. După abdicarea sa noul guvern republican i-a alocat o pensie substanțială și i-a permis să trăiască în Orașul Interzis din Beijing până în 1924. După 1925, el a locuit la concesiunea japoneză în Tianjin. În 1934, domnind sub numele K’ang Te, el a devenit împăratul statului marionetă japonez Manchukuo sau Manciuria. A fost capturat de sovietici în 1945 și ținut prizonier. În 1946 Pu Yi a mărturisit la procesul crimelor de război din Tokyo că a fost fără voie unealta militariștilor japonezi, și nu, așa cum au afirmat ei, instrumentul autodeterminării Manciuriei. În 1950 a fost lăsat în mâinile comuniștilor chinezi și a fost întemnițat la Shenyang până în 1959, când a fost grațiat de Mao Zedong.

[32] Din Qu Qiubai, „Încă vreo două cuvinte” din 23 mai 1935, înainte de moartea sa la 18 iunie 1935.

[33] Zhang Wentian (1900-1976), un lider important al PCC începând cu anii 1930. A fost ministru adjunct la Externe din 1954 până în 1960. A murit din cauza persecuției în 1976 în timpul Revoluției Culturale. A fost reabilitat în august 1979.

[34] Ultimul dintre cei zece secretari generali ai PCC care a fost îndepărtat pentru că n-a fost de acord cu folosirea forței pentru a pune capăt demonstrațiilor studenților în Piața Tiananmen în 1989.

[35] Zhang Guotao (1897-1979), unul dintre fondatorii PCC. A fost dat afară din PCC în aprilie 1938. A plecat în Taiwan în noiembrie 1948, apoi în Hong Kong în 1949. A emigrat în Canada în 1968.

[36] „Grupul celor Patru” era format de soția lui Mao Zedong, Jiang Qing (1913-1991), oficialul Departamentului de Propagandă din Shanghai, Zhang Chunqiao (1917-1991), criticul literar Yao Wenyuan (1931) și garda de siguranță din Shanghai Wang Hongwen (1935-1992). Ei au dobândit puterea în timpul Marii Revoluții Culturale (1966-1976) și au dominat politica în China la începutul anilor 70.